

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940067328.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Mine Tilhørere havde optaget mit improviserede Foredrag paa meget forskjellig Maade. Præsten hørte paa mig med høflig Alvorlighed. Hans Kone betragtede mig med et Blik, som om hun ansaae ethvert af mine Ord som en personlig Fornærmelse mod hendes Mand. Frøken Sonne lod Joli lege med sit Strikkegarn og værdigede sig mig tilsyneladende ingen Opmærksomhed, men et Sideblik, som af og til traf mig, viste at hun ikke var slet saa fraværende, som det lod. Forpagteren var i den øiensynligste Angst for at jeg skulde paadrage mig Præstens Unaade, og kanskee vække Borgerkrig mellem de to Familier, der hidtil have levet i venskabelig Forstaaelse. De bedende Øiekast, han sendte over til mig, maatte imidlertid tilbage med uforrettet Sag. Det gjorde mig mere ondt for hans Kone, der sad med stille Resignation, og formodentlig tænkte paa Middagsmaden eller et andet vigtigt husligt Anliggende. Da jeg holdt op, strakte Frøken Sonne sig, som En der vaagner op af en dyb Søvn, skjød hastigt og med meget Rabalder Stolen tilbage, og gik sin Vei. Præsten sagde alvorligt: »Idet jeg fuldkomment anerkjender Frøken Raphaels udmærkede Talegaver, gjør det mig dobbelt ondt, at de blive misbrugte til at forsvare saa slet en Sag. Jo større de Evner ere, som misbruges, jo større er Ansvarret.« Jeg skjenkede ham den Fornøielse at beholde det sidste Ord, da jeg var træt af at disputere, og længtes efter at komme hjem.